

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 269/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Evou Hlaváčovou, advokátkou, Farská 12, Nitra, proti postupu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky pri vybavení podnetu na podanie dovolania č. k. 17364/2020/61/268 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) č. k. 17364/2020/61/268 pri vybavení podnetu sťažovateľa na podanie dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 To 76/2019 z 30. septembra 2019 v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 T 35/2014. Ďalej v ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby ministromi spravodlivosti prikázal v označenej veci sťažovateľa konať a podať dovolanie a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 35/2014 zo 17. apríla 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 To 76/2019 z 30. septembra 2019 uznaný vinným zo spáchania trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, kde okresný súd označeným rozsudkom podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona, pretože podmienený trest odňatia slobody uložený sťažovateľovi predchádzajúcim rozsudkom

okresného súdu sp. zn. 4 T/91/2011 právoplatným v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 1 To 40/2018 z 9. októbra 2018 vo výmere dvoch rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu dvoch rokov považoval na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný. Sťažovateľ adresoval v označenej trestnej veci ministrovi spravodlivosti podnet na podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorému však tento nevyhoviel a listom č. k. 17364/2020/61/268 z 3. marca 2021 sťažovateľov podnet na podanie dovolania odložil, keďže sťažovateľom prezentované dovolacie dôvody predpokladané § 371 ods. 3 Trestného poriadku nezistil.

II.

Argumentácia sťažovateľ'a

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podrobne ústavný súd oboznamuje s vlastným hodnotením skutkového a dôkazného stavu v jeho označenej trestnej veci. Po podrobnej prezentácii tohto hodnotenia vyslovuje tvrdenie o „zlých skutkových zisteniach“ a „nesprávnom vyhodnotení dokazovania“ zo strany konajúcich všeobecných súdov, čo sťažovateľ'a viedlo podľa jeho vlastného vyjadrenia k adresovaniu podnetu ministrovi spravodlivosti na podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Sťažovateľ vníma nepodanie dovolania ministrom spravodlivosti ako porušenie jeho práv na spravodlivý proces a odpoveď ministra spravodlivosti na jeho podnet hodnotí ako *„nedostatočnú, nepresvedčivú, s cieľom vybaviť vec čo najrýchlejšie a nie spravodlivo“*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ'a je tvrdenie o porušení jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v dôsledku svojvoľného postupu ministra spravodlivosti, ktorý v označenej trestnej veci sťažovateľ'a nepodal dovolanie i napriek tomu, keď podľa presvedčenia sťažovateľ'a existovali na jeho podanie dôvody vzhľadom na skutkový a dôkazný stav v jeho trestnej veci.

5. Ústavný súd vychádzal pri posúdení ústavnej sťažnosti sťažovateľ'a zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné, a ich vyčerpanie teda nie je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti (napr. II. ÚS 357/06, II. ÚS 323/07, IV. ÚS 277/08, III. ÚS 214/2010, IV. ÚS 471/2011, I. ÚS 73/2015, III. ÚS 68/2017).

6. Podnet na podanie dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku nie je riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom a z hľadiska trestného procesného práva ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 371 ods. 3 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či podá alebo nepodá dovolanie v závislosti od zistenia, či sú zákonné podmienky na podanie dovolania splnené. Oprávnenie na podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva,

ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. m. m. I. ÚS 585/2012, II. ÚS 268/2012, IV. ÚS 471/2011, III. ÚS 435/2010, III. ÚS 214/2010, IV. ÚS 471/2011, I. ÚS 73/2015, III. ÚS 68/2017).

7. Z uvedeného teda vyplýva, že minister spravodlivosti nemohol odložením podnetu na podanie dovolania podaného sťažovateľom porušiť ním označené práva. S podaním podnetu je totiž spojené len právo podávateľa podnetu, aby sa ním minister spravodlivosti zaoberal (v prvom rade posúdil, či sú vôbec splnené zákonné podmienky na podanie takéhoto podnetu; pozn.), náležite sa s ním vysporiadal a o spôsobe jeho vybavenia ho vyzrozumel. K uvedenému podľa názoru ústavného súdu došlo, keď označeným listom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky posúdilo podnet podávateľa (sťažovateľa) a následne ho upovedomilo o tom, že bol podnet sťažovateľa odložený, keďže nebol zistený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Podľa názoru ústavného súdu nemožno takýto postup zo strany ministra spravodlivosti označiť za neodôvodnený, arbitrárny či ústavne neakceptovateľný.

8. Vzhľadom na závery uvedené v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto uznesenia posúdil ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

9. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2021

Peter Molnár
predseda senátu